

Bistro

Bistro HLN is de zomer-pop-up van uw krant. Twee maanden lang praten we elke zaterdag met opmerkelijke en bekende mensen in een restaurant dat ze zelf hebben gekozen. Niet alleen omdat het er lekker is, maar ook omdat die plek voor hen iets betekent.

Economieprofessor STIJN BAERT

«Pretentieloos, dat heb ik het liefst.»

In de keuken en in het leven»

Waarom in Dubai een gouden steak van duizend dollar eten als er in Eksaarde voor een dertigste van die prijs een perfecte biefstuk-friet op je bord belandt? «Pretentieloos, zo heb ik het liefst», zegt Stijn Baert (38), professor en gewoontedier. **«Ik keer altijd terug naar waar ik me goed bij voel. Geluk is voor mij een verzameling van rituelen.»**

Jan SEGERS

Dit restaurant koos hij

'T OUD SCHEEPKEN

Rechtstraat 444, Eksaarde (Lokeren)

★ De art-decowoning werd in 1972 omgebouwd tot een restaurant. Het is er lekker lunchen en dineren in een ongedwongen sfeer. Open van donderdag tot zondag

★ Het restaurant ligt vlak bij de natuurpracht van provinciaal domein Puyenbroeck (Wachtebeke)

★ Belgische brasseriekeuken met als specialiteit paling (38,5 euro) en filet pur (36 euro)

Lees verder pagina 18 >>>

Vervolg van pagina 17

Bistro

STIJN BAERT

Bestond er een wereldfital van jonge economieprofessoren, dan stond Stijn Baert erin als diepe spits. Rankings die de wetenschappelijke impact meten, hebben hem hoog zitten. «In België sta ik, over de voorbije tien jaar gemeten, op twee. Alle anderen in de top tien zijn een stuk ouder dan ik. Je kunt zeggen: het is maar een lijstje. Maar voor mij is dat belangrijk.» Omdat, beseft Baert, hij niet voldoet aan het aloude beeld van de professor-intellectueel die zich niet laat betrappen op al wat neigt naar volks. «Als ik de belastingbetaler iets wil teruggeven — een overweging, een onderzoek, een inzicht — op een manier die aanspreekt en verstaanbaar is, dan moet ik naast de inhoud ook de vorm verzorgen. En dan riskeer je al snel weggezet te worden als een tribunespeler.»

Zijn woordkeuze is geen toeval. Stijn Baert is een voetbalfan. «Politiek en voetbal zijn mijn passies. Als ik wil inslapen, stel ik in gedachten de ploeg van Anderlecht op. Of maak ik de som van wat die ploeg waard is. De helft van Club Brugge, zo ongeveer. Sinds het bestuur van Anderlecht die open brief schreef waarin ze elke titel-ambitie voor jaren afzwoeren, heb ik geen abonnement meer genomen op de club. Ik wil niet elke week een veredelde oefenwedstrijd bijwonen, als onderdeel van een proces dat ooit weer, wie weet, moet leiden naar een nieuwe titel. Het zal helaas ook niet voor volgend seizoen zijn. Ze hebben drie spelers aangekocht van wie tot dusver alleen hun eigen moeder het bestaan vermoedde.» We heffen het glas. «Mijn eerste in tweehalve maand. Ik ben bezig met een sportdieet, opgevolgd door een coach. Voor het eerst in mijn leven is er zowaar sprake van een wasbordje.» Stijn Baert is uniek. Niemand anders drinkt steevast rum-cola zero bij zijn biefstuk-friet-mayonaise.

Waarom zitten we uitgerekend hier in Eksaarde, Stijn, terwijl we met een goed stuk vlees als alibi ook in een chique brasserie in Parijs hadden kunnen zitten of bij Kobe Desramaults in Sicilië?

«Omdat hier, in 't Oud Scheepken, voor mij alles klopt. Al sinds mijn jeugd vind ik hier alles perfect. De filet pur. De frieten. De mayonaise. De sfeer. Dit is het soort zaak waar ik me thuis voel. Pretentieloos. Het is ook het soort restaurant waar ik beland als ik met een goede vriend op stap ga in Brussel: 's middags een garnaal-kroketje eten, daarna samen de kwajongen uithangen — bowlen, massage, reuzenrad — en 's avonds biefstuk-friet om onze vriendschap te consumeren. Beter wordt het niet.»

Dat klinkt als een statement.

«Dat is het ook. Iedereen moet vooral doen en eten wat hij lekker vindt, maar ik zet mij af tegen culinair snobisme. De liflafjes, de bordjes met drie doperwtten, een halve asperge, twee druppels olie extra vergine en een emulsie van waterkers: dat is niet mijn idee van de verfijning die je als mens-met-een-beetje-geld blijkbaar hoort na te streven. Kennissen die sterrenzaken frequenter bekennen mij weleens stiekem dat ze liefst van al een simpele vol-au-vent eten. Mag het iets meer zijn dan vijftig gram vlees, omringd door een lauwe waaier van vergeten groenten waarvan ik al na één hap weer begrijp waarom ze ooit in de vergetelheid zijn geraakt? Doe mij dan maar wat ze hier serveren, in 't Oud Scheepken. Dit staat op één in mijn Instagram-recensies van de biefstuk-friet in Vlaanderen. Duurder en chiquer ga je moeiteloos vinden, maar beter wordt moeilijk.»

Rillette van eend. Gerookte forel. Haring in currysous. De bordjes met de drie hapjes vooraf worden afgediend. Het mijne leeggelepeeld, het zijne onaangeroerd. «Ik lust dat gewoon niet», zegt Stijn Baert. «Ik ben een moeilijke eter. En ik heb het opgegeven om dingen te 'leren' eten op restaurant. Waarom? Voor wie?» In de plaats komen twee filets purs. De zijne bleu. De mijne saignant, om proefondervindelijk na te gaan of de cuisson ook echt verschilt. Jawel. Het rund bloedt zoals het bloeden moet.

Welke celstraf moet er staan op wie zijn biefstuk à point eet, of erger nog: doorbakken?

«Geen. Ik oordeel niet over andermans smaak. Er bestaat niet zoiets als een superieure bakwijze. Als jongetje at ik mijn steak thuis ook uitgebakken. Nu eet ik 'm graag bleu. Zoals in Friture René in Anderlecht, waar ze hun Txogitxu, het Baskische rund, alleen op die manier serveren.»

Proef jij blind het verschil tussen de rassen? Tussen een Txogitxu en een Limousin? Tussen Belgisch witblauw en West-Vlaams rood?

«Nee. En daarom wil ik er ook niet extra voor betalen. Hier kost de filet pur 36 euro, alles inbegrepen. Dat is een faire prijs. Willen topvoetballers en andere miljonairs in Dubai een stuk vlees bestellen met een korstje bladgoud erbovenop: mij niet gelaten, maar mij zou het niet gelukkig maken. De restaurants in Gent of Brussel waar je 50 of 60 euro betaalt voor je steak: ik vind die absoluut niet beter of aangenamer dan hier in Eksaarde.»

Moet je favoriete vlees van bij Hendrik Dierendonck komen, of mag het ook van de slager om de hoek zijn?

«Als ik bij Dierendonck nog maar in de etalage kijk, schrik ik al van de prijs. Zijn eigen restaurant heeft nu een ster: Carcasse. Het vlees zal daar ongetwijfeld succulent zijn, maar ze weigeren er frietjes bij te serveren. Dan ben je mij kwijt.»

«Ik zet mij af tegen culinair snobisme. De liflafjes, de bordjes met drie doperwtten, een halve asperge... Doe mij maar wat ze hier serveren. Duurder en chiquer ga je moeiteloos vinden, maar beter wordt moeilijk»

Wat is een goede friet?

«Ruik even aan deze, dan weet je 't meteen. Gebakken in ossenwit. Niet te dik, maar ook geen pommes allumettes. Zelfs lauw blijft een goede friet overeind. Nooit zonder mayonaise, in mijn geval. Verder vind ik vleesjus de beste saus.»

Je wou hier liever 's avonds afspreken dan 's middags. Waarom?

«Omdat ik niet van lunches hou. Ik associeer ze met netwerken, waaraan ik een hekel heb. En met social talk, waar ik slecht in ben. Brainstormen, socializen: niet mijn ding. Tijdverlies. En ik ben er te introvert voor. Ik wil me daar niet in wentelen, maar feit is: veel mensen worstelen met

hun introversie. Ik heb mijn medewerking verleend aan een boek daarover, net als Alexander De Croo. Wat vind je? Lost hij de verwachtingen in?»

De filet pur, bedoel je? Ja, hoor.

«Als je zin hebt in een dessert: de *dame blanche* is hier perfect. Het kommetje met warme chocolade komt apart, zoals het hoort. Ik wil zelf de inkeping kunnen maken in mijn bol ijs en ze daar overgieten zoals ik het wil.»

Ik ga je iets bekennen. Als niemand het ziet, meng ik graag het ijs, de warme chocolade, de schilfers en de slagroom door elkaar tot één afzichtelijke maar vreselijk lekkere brij.

«Echt? Hou je vooral niet in. Je moet je eigen geluksdoelen nastreven, niet die van een ander. Het leven is te kort om andermans vakjes af te vinken. Niet zeggen: ik moet ooit in Londen of Stockholm hebben gewerkt, want anders is mijn leven onvolledig. Niet denken: volgende zomer hoor ik eindelijk eens naar Tirana of Teheran te gaan, want die zijn hip en gaan me applaus opleveren bij de volgende netwerkklunch in een fancy bistro. Ik hoef in mijn leven niet alles gezien en gedaan en geproefd te hebben. Mijn beste reis ooit was Westende. Dat meen ik. Mensen die zonder onnodige gêne hun eigen persoonlijkheid tonen en hun eigen smaak volgen, vind ik boeiender dan de prof die naar de opera gaat omdat opera nu eenmaal bij zijn status en imago hoort.»

Ja, maar je wordt er ongetwijfeld wel op aangekeken, op die volkse voorkeuren van je: elke week biefstuk-friet, 'F.C. De Kampioenen', Anderlecht, massagesalons en pretparken.

«Is dat een probleem? Je moet vermijden om helemaal samen te vallen met je publieke rol als professor. Dat maakt je kwetsbaar. Toen ik nog studentenvertegenwoordiger was aan de UGent, zei Lieve

OP HET MENU

* 2 Rum-Cola Zero

€18

* Spuitwater

€3

* Filet pur met gebakken champignons, slaatje en frieten

€36

* Koffie

€3

TOTAAL

€60

Aan tafel met Jan Segers. Topgesprek tussen twee scholieren van hetzelfde college, al eten ze hun dame blanche hé-le-maal anders.

Foto's Wannes Nimmegheers

Bracke, de moeder van Freya Van den Bossche, die toen secretaris was van de raad van bestuur: 'Zorg ervoor dat er vier stevige poten onder je stoel staan. Zodat je niet valt als één van die poten wegvalt.' Die goede raad ben ik indachtig.»

Jij bent 38. De meeste mensen doen er een heel leven over om tot dat inzicht te komen. Op het eind kijken ze achterom en betreuren ze dat ze nooit hun eigen weg zijn gegaan, wars van wat 'men' van hen verwachtte.

«Dat probeer ik te voorkomen. Sinds een jaar of vijf maak ik elke zomer en winter een lange wandeling in mijn eentje. Dan vraag ik me af waar ik gelukkig van word en of ik daar het voorbije halfjaar naar gehandeld heb. Ik heb dat nodig. Ik heb op aanraden van een psychologe 'acceptance and commitment'-therapie gevolgd, om te bepalen wat ik waardevol vind in mijn leven: loyaliteit, humor en echtheid. Ik heb als tiener best wel geworsteld met mezelf.»

Uit welk nest kom je?

«Uit een traditioneel Vlaams gezin in Waasmunster bij Lokeren. Ik heb veel liefde gekregen van mijn grootouders, van nonkels en tantes, maar toch vooral van mijn moeder. Mijn vader was een hardwerkende maar zeer afwezige zelfstandige. Hij heeft zelfmoord gepleegd toen ik 17 was. Op dat moment had ik al met hem gebroken. Ik wil over hem geen oordeel vellen, maar hij was niet goed voor de vrouw die ik toen het liefste zag en nog altijd zie: mijn mama. Ik kom uit een politiek bewuste familie. Die van mijn vader was ACW-gezind, die van mijn moeder neigde zwaar naar het Vlaams Blok. In 1991 was ik een kind van 8, maar ik heb scherpe herinneringen aan Zwarte Zondag: de euforie bij de ouders van mijn mama, de ontzetting bij die van mijn vader. Zeer verwarrend. Later heb ik mijn eigen gedacht kunnen vormen. De leerkrachten

«Het leven is te kort om andermans vakjes af te vinken. Ik hoef in mijn leven niet alles gezien en gedaan en geproefd te hebben. Mijn beste reis ooit was Westende. Dat meen ik»

van het college hebben me daarbij geholpen.»

Het Sint-Lodewijkscollege in Lokeren.

«Inderdaad. Waar jij ook hebt gestudeerd.»

Ja. Ik bewaar daar vooral goede herinneringen aan. Jij niet, las ik.

«Dat had minder met het college te maken dan met mezelf. Ik was ook toen al een strever, op het ongezonde af. Mijn mama stuurde me elke dag lieflijk naar school met: 'Doe je best.' Dat deed ik. En meer dan dat. In het derde leerjaar zat ik te wenen in de klas toen ik twee dagen na elkaar maar 9 op 10 haalde. Ik krabde mezelf van de stress. In het middelbaar was elke extra druk er te veel aan. Ik was onzeker. Pas toen ik 16 was en enkele meisjes me een leuke jongen vonden, en later, aan de universiteit, toen ook jongens me een leuke jongen vonden, is dat gekeerd. Maar het is pas de laatste jaren dat ik de strever in mezelf heb omarmd en al eens 'foert' durf te zeggen.»

Tegelijk met jou studeerden ook Linde Merckpoel, Jonas Geirnaert en Lieven Scheire aan dat college.

«Ja. Maar toch vooral Stijn Vlaeminck, in mijn herinnering. Ik heb het hem nog nooit gezegd, maar Stijn was mijn eerste crush. Hij was een jaar ouder. Liep hij over de speelplaats met zijn zonnebril met rode glazen, dan had ik hem altijd gezien.

Ik was door hem gebiologeerd. Vandaag is hij sportanker bij VTM en ben ik prof, maar stuurt hij me na een optreden in 'De Afspraak' een lovend berichtje, dan voelt dat nog altijd aan als balsem op mijn jongensziel. Weet je wie volgens mij het grootste talent ooit is van het Sint-Lodewijkscollege?»

Zeg het.

«Aster Nzeyimana. Ik heb zelden last van jaloezie, maar als ik naar Aster kijk, in 'Extra Time' of wat hij ook doet, dan denk ik: die gast kan echt alles, beter dan wie ook. En hij is nog een stijlicoon ook. Café Costume is wat ik draag, maar hij is er het uithangbord van. Over Linde, Jonas, Lieven of Stijn denk ik: die zijn heel goed in hun vak, zoals ik dat zelf ook ben. Maar van Aster denk ik: die speelt nog in een andere league dan wij.»

Is dat vermoeiend, om als prof zo atypisch door het leven te gaan?

«Ja. Omdat ik mezelf daardoor blootstel aan makkelijke kritiek van buitenaf en binnenin: het verwijt dat ik een posterboy zou zijn en voor de tribune speel. Mocht ik hiërarchische ambities hebben op de UGent, dan is hoe ik mij opstel niet de beste investering. Maar het is wie ik ben. Ik wil niet de prof zijn die enkel in elitaire media zijn schat aan vakkennis en moeilijke woorden etaleert. Ik ben de prof die straks op vakantie in Toscane gewoon lekker van de zon geniet met een

cocktail in de hand, zonder die drie boeken die je zogezegd gelezen moet hebben, en die daar leeft van de liefde en de vriendschap, zonder er elke kerk en elk museum te bezoeken. Thuis is dat niet anders. Ik ga me niet schamen omdat ik naar 'F.C. De Kampioenen' kijk met een pak friet op mijn schoot.»

Je bent een gewoontedier.

«Ja. Mijn handleiding beslaat één pagina. Hou mij tegen of ik ga telkens naar hetzelfde restaurant en ik boek telkens dezelfde reis. Ik kan honderd keer hetzelfde doen en daar gelukkiger van worden dan wanneer ik honderd keer iets anders zou doen. Over de 80-jarige schrijver Walter van den Broeck, die zeer honkvast is, heb ik iets moois gelezen: geluk is een verzameling van rituelen. Daar herken ik mezelf in, al ben ik maar half zo oud.»

Geldt dat ook voor je wederhelft?

«Nee. Wij verschillen. Mijn publieke leven is niet het zijne. Mijn man zegt altijd: 'Speel poppenkast zo veel als je wilt, maar laat mij erbuiten.' Van ons tweeën ben ik degene die rust vindt in de herhaling. Ben ik de piekeraar, die af en toe nog kampt met zijn angsten van vroeger. Voor onze relatie is het cruciaal dat hij extravert is dan ik en blijmoedig van nature. Samenleven met iemand die even zwaarmoedig is als ik zou lastig zijn. Dat ik het leven, het goede leven vandaag kan omarmen, dat dank ik in grote mate aan hem.»